

ODZIEMEK (3) *sb m*

Wymowa: *od-ziemek*.

o oraz oba e jasne.

sg A odziemek (1). ◇ I odziemkiem (1). ◇ pl [G odziemk(o)w.] ◇ L odziemkâch (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVIII w.

Przyziemna, najgrubsza część pnia; także dolna część słupa; caudex a. crus arboris, ima arbor a. stirps, imum arboris Cn [czego] (2) : zgrzełzył Sálomon/ który w onym sławnym Kościele ták wiele obrazow y rytych y málowaných nádziálác kazał: iáko [...] Lwy/ y Woły/ y Cherubiny ná odziemkach słupow miedziáných. Wujuđ 47; A kiedybyś miał dwa żłoby sfołowác/ puścze ná tył żłób miészłzy/ á to dla tego żeby sye cienki kóniec zgodził z odziemkiem/ przedniéy sztuki Strum Gv; nádzedłem słupá [w ogrodzie]/ o trzy łokcie wkrąg miészłého/ odziemek ták skámięniály Oczko 8v; [Tákierz z odziemkow przy korzeniu będą czyłte kule álbo kijáni ku sżczepániu y rozbijániu wšelákiego drzewá twárdego. Cresc 1571 400].

MM